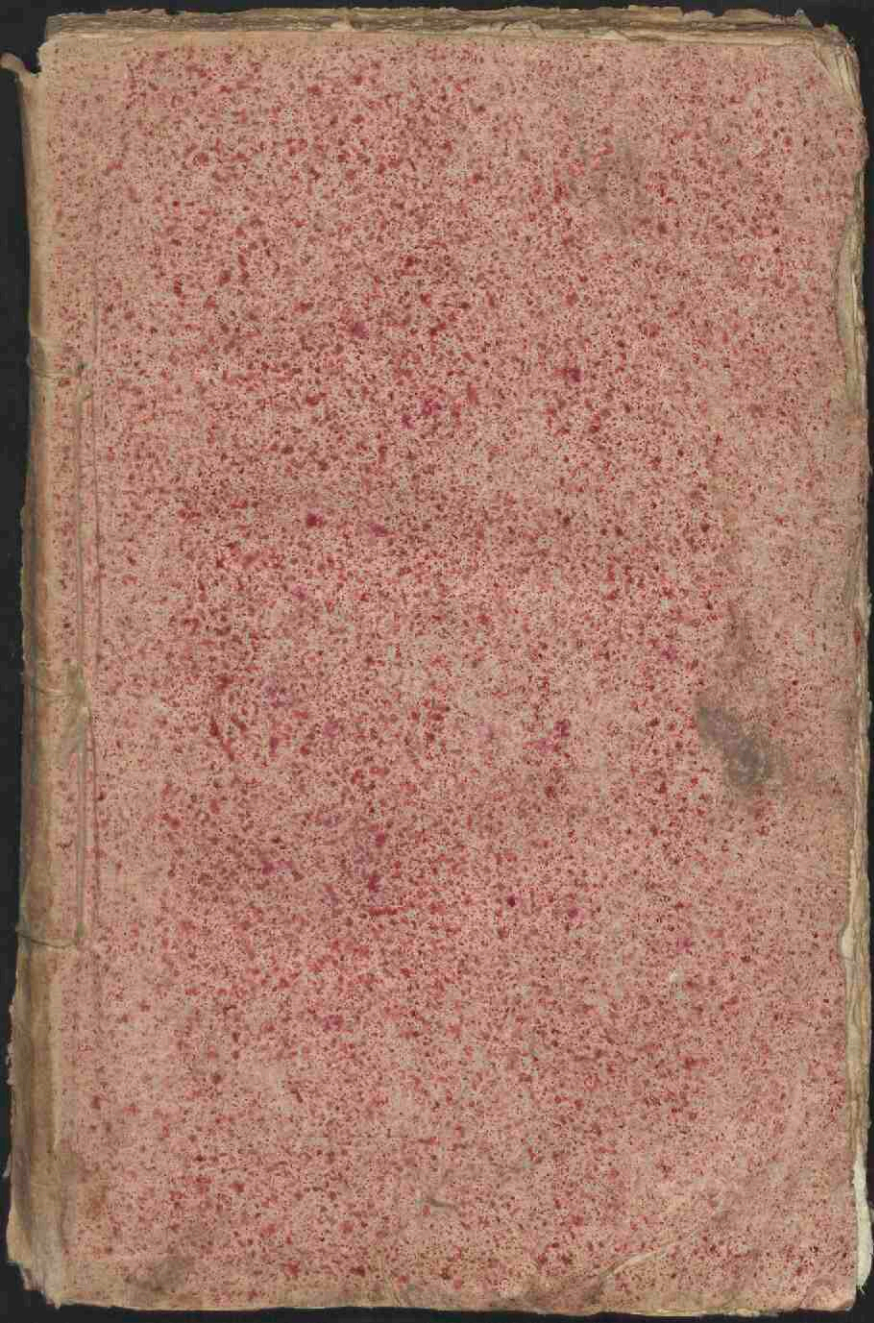
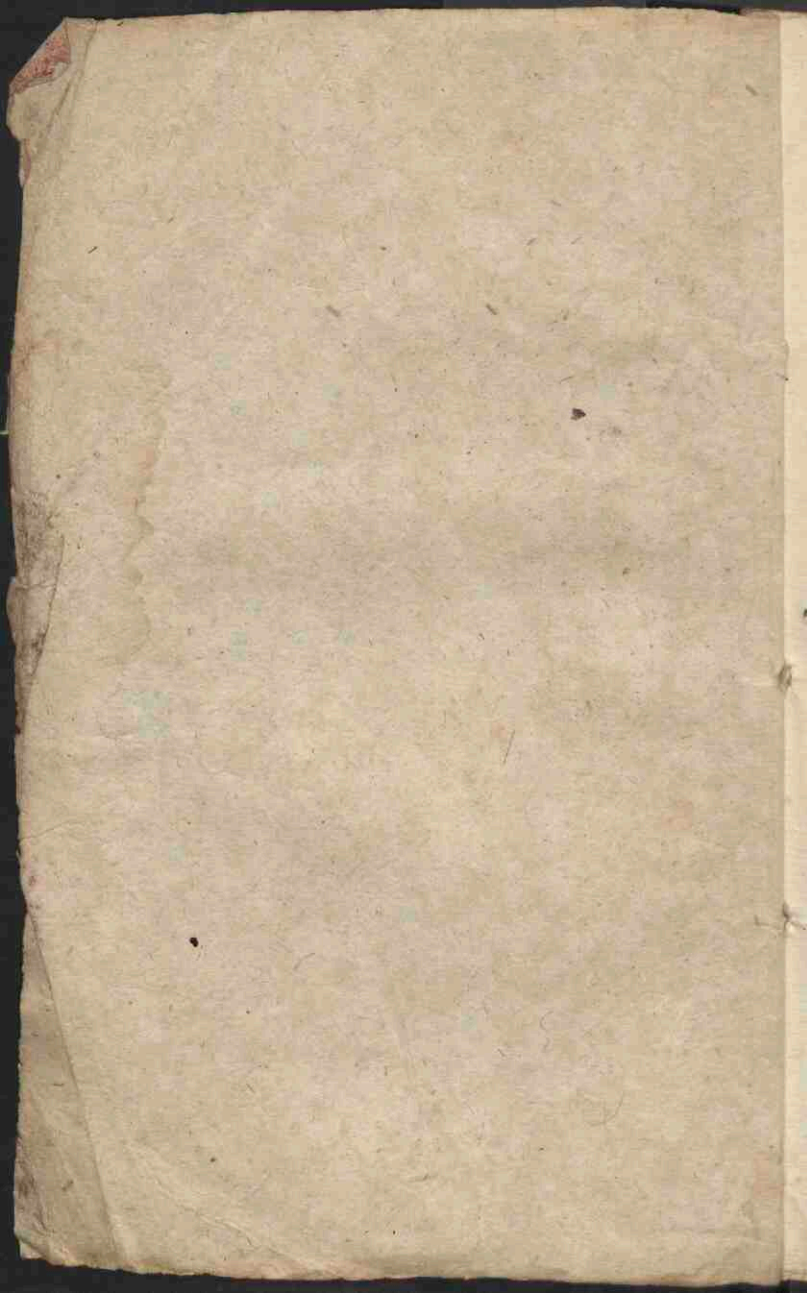

Azemia, of de wilden : toneelspel met zang

<https://hdl.handle.net/1874/371681>

A Z E M I A,
O F
D E W I L D E N.

NEW YORK
DEWITT

722^b/₂
A Z E M I A

OF

DE WILDEN,
TOONEELSPEL

MET ZANG.

GEVOLGD NAAR HET FRANSCH.

Te AMSTELDAM, by
J. HELDERS en A. MARS, in de Nes, 1791.

Met Privilegie.

A N E M I A

67

D E W I L D E N

T O O V E R L I E D

M I T N A M

B L O O D N A M H O P B E A N S C H E

A N I S T R I D A N

I N D E R S G A M A R S I N D E R S

1800

VERSCHEIDEN

De Gecommitteerden tot de zaaken van den Schouw-
burg hebben, volgens Octroy door Hunne Ed. Groot-
Mog. de Heeren Staaten van Holland en Westvriesland,
den eersten November 1787, aan hen verleend, het
recht van deze Privilegie, alleen voor den tegenwoordi-
gen druk van AZEMIA, OF DE WILDEN, *Tooneel-
spel met Zang*, vergund aan J. HELDERS en A. MARS.

Amsteldam, den 11 September 1790.

Geen Exemplaren zullen voor echt erkend worden
dan die door één' der Heeren Gecommitteerden onder-
teekend zyn.

Adriaan Wynveld

PERSONAADJEN.

EDWIN, *een Engelschman.*

AZEMIA, *zyne Dochter.*

PROSPER, *zoon van Milord Akinson, door Edwin op
gevoed.*

MILORD AKINSON.

SMITH, *een Engelsch Officier, vriend van Akinson.*

ALVAR, *een jong Spaansch Zeekapitein.*

FABRICIO, *Bootsman van 't schip van Alvar.*

MATROOZEN *van het Schip van Alvar.*

WILDEN.

Het spel speelt op een woest eiland.

A Z E M I A,

O F

DE WILDEN,

TOONEELSPEL met ZANG.

EERSTE BEDRYF.

Het tooneel verbeeld eene plaats in 't binnenste gedeelte van het eiland, omringd met heuvels, over twee van welken men naar de grotten gaat, waar in Edwin en Prosper hunne wooning hebben. Deze twee heuvels zyn vooraan op het tooneel tegen over elkander geplaatst, zynde de toegangen derzelyven door hekken gesloten en door heggen en struiken voor 't gezicht bedekt. Naast den opgang des heuvels die naar de wooning van Edwin geleid, staat een boom, en aan 't einde van het tooneel vertoont zich een stil water of rivier die door het eiland loopt.

Even na het opgaan van 't gordyn, geduurende het spelen der ouverture, ziet men verscheiden wilden in hunne vaartuigen op de rivier verschynen, die vervolgens aan land stappen en zich onder elkanderen met dansen vermaaken. Edwin op zynen heuvel komende en

de wilden gewaar wordende, toont zyne ongerustheid
 en schiet daar op een' snaphaan af, 't welk de wilden
 doet verschrikken, die in allen haast de vlucht neemen,
 springende eenigen in hunne vaartuigen, terwyl an-
 deren zich in de rivier werpen en al zwemmende zoe-
 ken te redden. Edwin, na rondgezien te hebben of
 zy allen vertrokken zyn, komt vervolgens op het tooneel.

E E R S T E T O O N E E L.

EDWIN, *alleen.*

Zy vluchten: dit by hen nog onbekend geweer
 Doet hen altyd door zyn geluid verschrikken;
 Maar zo zy door den tyd eens leerden dat niet mees
 Te vreezen, zouden zy in weinig oogenblikken,
 Door een geweldige overmagt
 Van myn verblyf zich meester kunnen maaken;
 Hoe zeer ik dagelyks nog tracht,
 Te zorgen dat geen mensch 't ontdekke of kan genaaken:
 Helaas! sints negen jaar dat ik my hier bevind,
 Gaf niets my hoop om ooit myn vaderland te aanschouwen.
 O Gy, myn eenigst goed het welk ik mogt behouen
 Uit onze schipbreuk! myn Azemia! myn kind!
 Om wie alleen ik nog het leven
 Waardeer, uw lot doet my veel meer dan 't myne beeven.

A R I A.

Gy hebt my in de zwaarste slagen
 Van 't lot getroost, myn leed verzagt.

TOONEELSPEL.

9

't Is om zorg voor uw rust te draagen

Dat nog uw vader t leven acht.

Van 't ruim heelal gescheiden,

Baart deze plaats, hoe naar,

U geen verdriet: wy beiden

Zyn alles voor elkaar.

Als my de stand waar in wy leeven,

Met schrik vervult; ik raadloos sta;

Zeg ik, om my weér moed te geeven,

Terwyl ik de oogen op u sta:

Myn dochter! myn Azemia!

Gy hebt my *enz.*

Ten minsten vleide ik my dat eens lord Akinson,

Bewust dat zich zyn zoon by my bevind, zou komen

Om hem te haalen; die my dan ook redden kon

Uit deze woeste plaats; maar wat staat my te schroomen

Zo my die hoop begeeft! thans zyn

Azemia en Prosper op die jaaren

Dat zich de liefde ontdekt: wat zorg zal dat my baaren!

Ik moog' den jongling met al myn

Vermogen dagelyks misleiden

Omtrent de kunne van myn dochter; ik moog' haar

't Geheim beveelen; ik moog' beiden

Een' tyd lang vrees verwekken; waar

Toe zal my dat in 't einde baaten?

Voorzeker zullen ras natuur en liefde my

Beschuldigen van veinzery.

Die meesters zullen hen niet lang onkundig laaten:

Zy zyn welspreekender dan ik.

'k Hoor Prosper.

TWEE.

T W E E D E T O O N E E L.

EDWIN, PROSPER, op zynen heuvel.

PROSPER.

Goeden dag, myn vriend! doe voor my open.
EDWIN, *het hek opengemaakt hebbende, terwyl
Prosper afklimt.*

Als ik hem zie, verwyf ik my elk oogenblik
't Bedrog, waar toe ik my zie noopen
Door mynen toestand; meenigwerf
Weérspak ik my by hem met opzicht tot de vrouwen:
Geduurig tracht hy my daar over te onderhouên.
En... maar daar is hy.

PROSPER.

'k Sliep te lang.

EDWIN.

Waarom?

PROSPER.

Ik derf

Uw byzyn als ik slaap en acht dien tyd verloren.

EDWIN.

'k Ben voor die denkwyze u verplicht
En deel daar in; maar hebt gy ook iets kunnen hooren?

PROSPER.

Niets: onze wooningen zyn dierwyze ingericht,
Dat zo door haare diepte, als door de kromme wegen
Die derwaarts leiden, en de groote digtheid van

De

De doorne heggen die haar tegen
Den aanval dekken, niets tot ons ooit komen kan.
Maar waarom vraagt gy dat?

EDWIN.

Zo even

Kwam weér een troep van wilden aan;
Dien 'k, als gewoonlyk, hier van daan
Heb met myn schietgeweer verdreven.

PROSPER.

Als ik den naam van wilden hoor,
Herinner ik my telkens de verpligting,
Die 'k eeuwig u zal hebben voor
Den bystand dien gy my betoond hebt: uw verrichting
Behield my 't leven.

EDWIN.

't Heeft altyd

My smart verwekt, toen ik u heb bevryd,
Dat ik ter zelfder tyd uw' vader
Niet redden kon: ook had ik nimmermeer
Daarna geweeten, of hy hunne handen weér
Ontkomen was, zo niet het schrift waar uit ik nader
Zyn' naam en toestand heb ontdekt, en waar in hy
't Kleinood dat ge om uw' hals draagt, had gewonden,
Den andren morgen vroeg, door my
Langs d'oever gaande, was gevonden.

PROSPER.

Gy hebt beloofd dat gy my nog eens dat papier
Zoud toonen.

ED-

EDWIN.

'k Houd u ook myn woord en heb het hier?

PROSPER, *den brief van Edwin ontfangen hebbende, leest.*

Milord Akinfon meent in den redder van zyn' zoon een' zyner landgenooten herkend te hebben. Daar de jonge Prosper naauwlyks den ouderdom van zes jaaren bereikt heeft, en derhalven nog te jong is om een volledig verflag van de omftandigheden die hem hier gebragt hebben, te doen, hoop ik dat dit gefchrift door zyn' verlosfer gevonden en deze daardoor van myne lotgevalen moge onderricht worden. In myn vaderland fcheep gegaan zynde om eene reis naar myae bezittingen in eene onzer volkplantingen te doen, wierden wy op zee door een' roover ontmoet, die ons fchip neemende, alle de fchepelingen tot flaa ven gemaakt heeft. Na eenigen tyd aan zyn boord geweest te zyn, bevonden wy ons heden morgen voor dit eiland, wanneer hem de lust beving om eens naar den wal te gaan, neemende my en myn' zoon op myn verzoek met zich. Naauwlyks voet aan land gezet hebbende, wierden wy door eene horde van wilden overvallen, die veel fterker dan wy in getal zynde, ons fpoedig overmeesterden; doch eene onverwachte fnaphaanschoot, waar door zy verfchrikten, deed hen allen de vlucht neemen, terwyl zy ons met zich voerden, laattende alleen myn' zoon, die zo fchielyk niet volgen konde, achter; wanneer ik omziende gewaar wierd, dat hy door den geen en die de wilden ver-

verdreven had, in befcherming wierd genomen. Einde-
lyk gelukte het ons hunne handen te ontkomen, wan-
neer wy spoedig naar de plaats daar wy myn' zoon ge-
laaten hadden, te rug keerden; doch hem niet vinden-
de, wilde de roover in wiens magt ik was, zich ter-
stond weder naar zyn schip te rug begeeven, terwyl
alle myne smeekingen by hem vruchteloos waren, zo
dat hy my alleenlyk den tyd liet om dit te schryven. Ik
weet niet hoe lang myne flaverny zal duuren; doch ik
hoop dat ik eenmaal uit dezelve zal verlost worden, ten
einde zo gelukkig te zyn van myn' zoon weder te vin-
den, en zynen weldoender myn' dank te betuigen.

AKINSON.

PROSPER.

Lord Akinson!

EDWIN.

'k Had, als ik heb gezegd, den morgen
Daar aan 't geluk dat my die brief in handen kwam.
k Had in myn wooning u alreeds gebragt, en nam
't Besluit om steeds voor u, als voor myn kind, te zorgen.

'k Beschouwde u als den geen' die my
Eens zou verlossen uit dit naar en eenzaam leven;
Doch negen jaaren zyn 'er sints dien tyd voorby;
En thans heeft me alle hoop begeeven.

PROSPER.

Wat 'vreugd zou 't zyn, zo ik de liefde die myn zelf
Voor u gevoelt, ook eens myn' vader mogt betoonen.

ED.

EDWIN.

Doordien 't zeer moeilyk is de kust die wy bewoonen
Te nadren, zag ik hier nog nooit een vreemde kiel,
Dan slechts die 't ongeluk van tyd tot tyd deed stranden:

Waar door ik fomtyds, wel is waar,

Wat onderhoud bekwam; doch 't schynt alleenlyk maar
De wilden vry te staan om veilig hier te landen.
En hun herhaalde komst...

PROSPER.

Wat toch is de oorzaak van
Uw vrees? zy kunnen nooit in onze wooning komen:
Want alles is door u zo wel in acht genomen,
Dat niemand buiten ons den toegang vinden kan.

EDWIN.

Dat's waar; doch altyd met ons driën alleente levent

PROSPER.

Maar waarom ook, daar 't overal
Zo vol met menschen is, is 't hier zo leeg gebleven?
Zie daar; my dunkt, indien 't geval
Die vrouwen waar van gy my zo veel kwaad doet denken,
Eens herwaarts bragt, dat zulks ons veel vermaak zou
EDWIN. (schenken.)

(ter zyde.)

Daar zyn we 'er weër.

(tegen Prosper.)

ô Neen; 'k herhaal

U nogmaals, 't geen ik meenigmaal

Gezegd heb; zy zyn even zeer te vreezen

Als zy behaaglyk zyn.

PROS-

PROSPER.

Nochtans in haar bemin
Ik tot haar' naam; vooral vind ik genoeg in
Van haar met u te spreken; zo 't kan wezen,
Doe my de vriendschap om my haar
Eens af te schetzen,

EDWIN.

Ik wil gaarne aan uw begeeren
(*ter zyde.*)
Voldoen. Ik moet hem, om 't gevaar
Dat daar uit spruiten kon, te weeren,
Zien af te schrikken, zo myn dochter ooit in staat
Mogt wezen om hem iets van haar geheim te zeggen.

DERDE TOONEEL.

EDWIN, PROSPER, AZEMIA, *op den heuvel,*
zonder door Edwin of Prosper gezien te worden.

AZEMIA, *ter zyde.*

Zie zo; zy zyn weêr in den raad.
Laat ons eens luistren wat zy saamen overleggen.

T R I O.

EDWIN.

Hoor toe, dit is haar beeldtenis.
Maar laat de schyn uwe oogen niet verblinden;
Gy zoud u zelf daar na bedrogen vinden:

'k Zeg u de zaak gelyk zy is.

In haar kan alles 't harte binden.

AZEMIA, *ter zyde*, PROSPER.

't Harte binden!

ED-

A Z E M I A,

EDWIN.

Een oog vol vuur, dat vriendelyk is,
Een zagt gelaat.

AZEMIA, *ter zyde*, PROSPER.

Wat lieve beeldtenis!

EDWIN.

Gelyk een roos, vol geur en frisch,
Die pas ontluikt.

AZEMIA, *ter zyde*, PROSPER.

Wat lieve beeldtenis.

EDWIN.

Van taal betoovrend;
Zo hartverovrend;

Een glimlagch die inneemende is.
Zie daar haar waare beeldtenis.

AZEMIA, *ter zyde*.

PROSPER.

Wat lieve beeldtenis!

Wat lieve beeldtenis!

Hy zegt de zaak gelyk zy is. 'kWeet niets dat zo bekoorlyk is.

PROSPER.

Myn vader, als 't zo is,

Word immers nooit daar door de rust verloren.

EDWIN.

Nu luister voort, dit is 't niet all'.
Laat toch de schyn u niet te ras bekooren!
Gy waagt te veel in dat geval.

AZEMIA, *ter zyde*.

PROSPER.

Nu; luisren wy

Ik luister al.

Wat zegt hy toch van ons! ik Indien 't zo is, gelyk gy my
moet eens hooren doet hooren,

Of hy de waarheid spreeken zal. Wat waagt men dan in dat geval?

E D-

EDWIN.

Die bloem, zo frisch en schoon voor de oogen,
Is vol vergif: men raakt zyn zinnen kwyt.

PROSPER.

Ach! welk een spyt!

EDWIN.

Dat zagt gemoed, zo vol vermogen,
Word eerlang staal dat u door 't harte snyd.

PROSPER.

Ach! welk een spyt!

EDWIN.

Die taal die u houd opgetogen,
Verbergt een hart vol loos bedrog en nyd.

AZEMIA, *ter zyde.*

Het is niet waar 't geen gy daar zegt.

Myn vader gy spreekt niet oprecht.

PROSPER.

EDWIN.

Is 't inderdaad gelyk gy zegt? Geloof myn woord, ik spreek oprecht.

PROSPER.

Die frische bloem!

EDWIN

Is vol venyn.

PROSPER.

Dat vriendlyk oog!

EDWIN.

Belaagt uw leven.

PROSPER.

Dat zagt gemoed!

EDWIN.

Is enkel schyn.

B

PROS-

PROSPER.

Die zoete taal?

EDWIN.

Moet u doen beeven.

EDWIN.

AZEMIA, *ter zyde.*

Nu weet gy hoe de vrouwen zyn. Het is niet waar dat wy zo zyn.

PROSPER.

Myn vader, ach! is 't waar dat zy zo zyn?

EDWIN.

o Ja; 't is waar dat zy zo zyn.

Dies zie wel toe dat ge u niet laat verstrikken.

Cy weet nu hoe de vrouwen zyn.

PROSPER.

AZEMIA.

Ach! watgevaar indien zy ons ver-
strikken. Waarom tracht hy van ons hem
af te schrikken.

Wat spyt het my dat zy zo zyn. Het is niet waar dat wy zo zyn.

PROSPER.

In alles wat gy zegt berust

Ik gaarne, nochtans kan myn hart zich niet gewennen

Zulks in dit stuk te doen: 'k heb altyd grooten lust

Om die bedriegsters wat meer van naby te kennen;

En hoe ondeugend zy ook zyn,

'k Zou haar wel willen en wel durven wederstreeven.

AZEMIA, *ter zyde.*

Haar wederstreeven!

EDWIN.

Met haar min zoud ge een veny

Inzuigen, 't welk u zoude een leven

Doen lyden vol verdrietlykheên.

Zelfs in den slaap word haar vervolging niet ontweken.

PROSPER.

Zou 'k my daar van niet by 't ontwaaken kunnen wreeken?
Maar u is door die min, door dat venyn, juist geen
Groot kwaad geschied, naar 't schynt: ik hoorde u wel
eens zeggen

Dat gy, voordezen, meer dan eens door toedoen van
Uw vrouw veel vreugd genoot.

EDWIN.

Ik kan niet wederleggen,
Dat daar op, by geluk, uitzondring vallen kan.

PROSPER.

Maar eindlyk zo myn vader hier mogt komen

En wy van hier gaan, zal ik wel
Genoodzaakt zyn om dat geslacht te zien.

EDWIN.

Ik stel

Als dan aan hem de taak om u te leeren
Hoe ge u daar in gedraagen moet.

PROSPER.

Zo in de plaats eens zoons, de Hemel slechts zo goed
Geweest ware om een dochter u te geeven!

EDWIN.

Wel nu?

PROSPER.

Wel nu; 'k zou in myn leven
Niets meer verlangen.

EDWIN.

't Zou vermoedlyk tot uw straf
(*ter zyde.*)

Verftrekken (en zeer zeker tot de myne)

Wensch niet dat immer hier een vrouw voor u verfchynen:
Want dat ware uw' verderf.

PROSPER.

'k Schei, dat zo zynde, 'er af

Om u daar over meer te vraagen.

Dies van wat anders; 't komt my voor
Dat Felix langer flappt dan wel op andre dagen

AZEMIA.

o Neen; ik flap niet meer: ik luister en ik hoor
(*Zy komt van den heuvel op het tooneel.*)

PROSPER.

Hal 'k zie hem.

EDWIN, *tegen Azemia.*

Kom, myn kind; ik wachtte op uw' ontwaaken
Om aan myn bezigheên te gaan.

De nood vereifcht dat wy nooit onzen arbeid ftaaken.
Doet beiden ook uw werk en gaat hier niet van daan.

(*tegen Prosper.*)

Gy, help uw broeder in het geen hy moet verrichten.

PROSPER.

'k Doe nooit zo veel voor hem als ik wel wensch te doen.

EDWIN, *ftil tegen Azemia.*

Laat hem toch niets van uw geheim vermoên.
Indien hy zich door u zag daarom trent verlichten,

Zoud

Zond gy uw onheil nooit ontvliên.

Hy zoude op 't oogenblik u als een vyand hindren

(Overluid.)

In alles wat gy deed. Vaart wel, myn lieve kindrent!

Gy zult my spoedig weder zien.

(Hy omhelst beiden en vertrekt; waar na zy aan hun werk gaan, houdende Azemia zich bezig met het vlechten van een mandje, terwyl Prosper staat kooren te ziften.)

V Y F D E T O O N E E L.

AZEMIA, PROSPER.

AZEMIA, ter zyde.

W y beiden worden, naar ik zien kan, door myn' vader Misleid: hoe schetste hy hem daadlyk ons geslacht En waarom wil hy dat ik hem als een' verrader Beschouwen zal? hy schynt zo goed, zo zegt. Wat kwaad heb ik van hem te vreezen?

(tegen Prosper.)

Je werkt te veel; 't gaat vast dat jy vermoeid zult wezen.

PROSPER.

Zou ik vermoeid zyn, als ik in het werken my By jou bevind? dat is onmooglyk.

AZEMIA.

Zo dat jy

My dan heel lief hebt.

PROSPER.

Ja, voorzeker: 't maakt myn zinnen

Zelfs meenigmaal verward: 'k bemin je vader, 'k zou
 Voor hem wel sterven, en ik weet niet wat my jou
 Nog doet veel meer dan hem beminnen.

A R I A.

'k Voel dat myn hart begint te slaan
 Zo dra 'k meen jou te hooren;
 En 't klopt als ik wil by jou gaan
 Nog sterker dan te vooren.
 Geduurig doet me een zeker iet
 Ontstellen, waarom weet ik niet.
 Ik kon wel aan je vader zeggen
 Of hy my dit eens uit wou leggen;
 Maar als je woud, denk ik dat jy
 't My beter leeren zoud dan hy.
 Myn eerste wensch is altyd om
 By jou te mogen wezen.
 En echter als ik by jou kom
 Ben ik nog niet geneezen.
 Altyd doet my een zeker iet
 Verlangen, waar na weet ik niet.
 Ik kon wel aan enz.

A Z E M I A.

'k Heb dunktme, daar wel min of meer
 Wat kennis van verkregen;
 Doch meenigmaalen stelt 'er weér
 Een zeker iet zich tegen.
 Altyd maakt my dat zeker iet
 Verlegen, waarom weet ik niet.
 Ik heb myn' vader wel gebeden,
 Dat hy my dit eens zou ontleeden;

Maar als ik dorst, denk ik dat jy
't My beter leeren zoud dan hy.

Ik Inisterde straks, toen je met myn' vader stond
Te spreekken: 'k hoorde jou wel zeggen
Dat jy verlangde dat men hier ook vrouwen vond.
Waarom toch?

PROSPER.

'k Weet dat zo niet uit te leggen;
Maar wou jy 't ook niet?

AZEMIA.

Neen; vertrouw dat vry.

PROSPER.

'k Beken
Dat ook je vader die begeerte heeft misprezen.
't Kan zyn dat hy gelyk heeft.

AZEMIA.

En

Zo ik er eens een was?

PROSPER.

Zo dat had mogen wezen,
Had ik thans all' waar ik naar haak.
Wat zou ik dagelyks vermaak
Genieten!

AZEMIA.

Ja; met my te wederfireeven.

PROSPER.

Neen; met jou alles toe te geeven.

AZEMIA.

Zo dat je my, al was ik zelfs een vrouw
Nog lief zou hebben?

PROSPER.

'k Zou niet meer je kunnen minnen

Dan nu, dat is onmooglyk; maar ik zou
Gelukkiger dan zyn; niets zou myn heil verwinnen.

AZEMIA.

Gelukkiger! is dat wel waar?

PROSPER.

(Op zyn hart wyzende)

Ja; wel te weeten: 'k voel het daar.

AZEMIA, *ter zyde.*

Hy zou gelukkig zyn! hol 'k moet dan nu ook spreeken
(tegen Prosper.)

St. Prosper!

PROSPER.

Wel; wat is 't?

AZEMIA.

Kom hier wat nader by.

Hoor! wees gelukkig: 'k ben er eene.

PROSPER.

Dat zeg jy

Maar om den gek met my te steeken.

AZEMIA.

Neen; 'tis de waarheid wel.

(Prosper treed bevreesd te rug)

Wat is het? scheeltje wat?

PROSPER.

Neen; niet met all'; 'tis dat ik sta te beeven.

AZEMIA

AZEMIA, *insgelyks te rug treedende.*

Ik had hem liever niets te kennen moeten geeven;
'k Sta ook te beeven als een blad.

D U O.

AZEMIA.

Ik beef; 'k weet niet wat my ontstelt;
Maar ik ben geheel verflaagen.

PROSPER.

Ik beef: 'k weet niet wat angst my kwelt;
Maar ik kan dien niet verjaagen.

AZEMIA.

Kom nader by.

PROSPER.

Wie? ik?

AZEMIA.

Ja: jy.

PROSPER.

'k Durf 't niet waagen.

Kom nader by.

AZEMIA.

Wie? ik?

PROSPER.

Ja: jy.

AZEMIA.

'k Durf 't niet waagen.

Zonder te nadren, zie naar my.

PROSPER.

Zie jy dan ook naar deze zy.

AZEMIA.

Wel nu?

B 5

PROS.

PROSPER, *vervolgens* TE SAAMEN.

'k Zie jou met welbehaagen.

AZEMIA.

Kom; nader nu een treedje.

PROSPER.

Ik nader al een beetje.

*(Zy naderen elkander langzaam; doch digt byel-
kaar gekomen zynde, gaan zy schielyk te rug.)*

TE SAAMEN.

Ik beef; ik beef in waarheid nog;

'k Durf niet nader by jou komen.

Helaas! helaas! wat is het toch

Dat ons beiden zo doet schroomen?

'k Vrees war

}	myn vader
	ons Edwin

 zeide, is waar.

Ik zie de zaak thans al te klaar.

PROSPER.

Min jy my nog?

AZEMIA.

Nog even zeer.

En, Prosper, jy?

PROSPER.

Nog even teér.

TE SAAMEN.

Laat ons dan te gelyk eens naar malkander kyken.

PROSPER, *vervolgens* TE SAAMEN.

'k Voel myn beschoomdheid wyken.

AZEMIA.

Kom zagties nader by.

PROSPER.

Kom dan ook wat naar my.

TE SAAMEN.

Ik zal welhaast dicht by jou staan;
Myn vrees verdwynt; 't zal nu wel gaan;

AZEMIA.

Wel nu, zegt je jouw hart ook iets?

PROSPER.

't Zegt my dat ik jou moet bezinnen.
Maar zegt het jouwe niets?

AZEMIA.

't Zegt dat ik altyd jou moet minnen.

TE SAAMEN.

Ach! wat geluk!

Ik voel geen' druk,

Wy zyn eens van zinnen,

Bevryd van smart,

Zegt my myn hart

Dat ik jou moet minnen.

En 'k weet wel dat in dit geval

Myn hart my niet misleiden zal.

AZEMIA.

Ik Voel me eenigzins gerust gesteld; zo we ons maar hoeden
Voor 't geen men liefde noemt.

PROSPER.

Hoe zullen we iets ontvliên

Dat geen van beiden kent? misfchien

Komt ze eer' wy iets daar van vermoeden.

AZEMIA.

Zo veel te slimmer: want myn vader zegt, dat die

Ons

Ons zeer veel smarte zou verwekken.

PROSPER.

Alsdan zie

Ik daar niets anders op dan dat wy t'faamen lyden.

AZEMIA.

Je hebt gelyk: kom, kom; zo ik 't niet kan vermyden,

Zal ik aan 't ongeluk dat uit de liefde spruit

Mij onderwerpen.

PROSPER.

Zo je vader ons te faamen

Wou trouwen.

Men hoort eenig gerucht achter het tooneel.

AZEMIA.

Still! men spreekt daar.

PROSPER.

't Is 't geluid

Toch niet van Edwins stem: zo eens de wilden kwamen!

'k Ben 't meest voor jou beducht.

AZEMIA.

Verbergen wy ons werk;

En laat ons zorgen dat men niets van ons bemerk'.

(Zy verbergen zich achter de hegen.)

VYFDE TOONEEL.

AZEMIA, PROSPER, ALVAR, FABRICIO,

MATROOZEN.

FABRICIO.

Maar indedaad, mynheer, hoe verder we ons begeeven,

Hoe

Hoe meer ons alles hier een woesteny vertoont:

Dit eiland is wis onbewoond.

't Is vruchteloos voort te gaan.

ALVAR.

Wat is er aan misdreven?

Wy hebben niets te doen; en kunnen om 't gety,

Niet voor den nacht van deze kust vertrekken.

FABRICIO.

Nog tot den nacht hier ons verblyf te rekken!

Wat straf! maar 't zou voor 't minst voorzichtigzyn, dat wy

Niet al te verre ons van de reë begaven.

Wy zyn alreeds twee uren daar van daan.

ALVAR.

Zult ge u dan altyd aan dien lasten angst verslaaven?

Ik wenschte slechts te ontdekken; of er aan

Dees kust geen wrakken zyn gedreven

Van 't schip dat gistren is in ons gezicht gebleven.

Ik heb, naar 'k meen, de vlag der Engelschen herkend.

FABRICIO.

Het scheelde weinig of wy waren hieromtrent

Ook op een klip vergaan: dat reizen en ontdekken

Zal ons nog eens doen naar den afgrond trekken.

Maar 'k vrees, behalven dat, een erger ongeval.

ALVAR.

Wat dan?

FABRICIO.

Dat ik hier een' der menschenecters zal

Tot spys verstrekken.

AL-

ALVAR.

Schaam u, bloodaart, zo te vreezen.

FABRICIO.

Zagt, zagt, mynheer; ik heb, zo als gy my hier ziet,
Wel reisbeschryvingen geleezen.

En weet wel dat dat volk, voor een mooi aanzicht niet
Veel achting toonende, zo zonder tyd te geeven,
Tot een onbytje slechts, een' mensch naar binnen slaat.

ALVAR.

Zwyg stil!

FABRICIO, *Azemia gewaar wordende.*

Myn heer! myn heer!

ALVAR.

Wat is 't? wat doet u beeven?

FABRICIO.

Daar is 'er een: ik bid u, laat
Ons vluchten!

ALVAR.

Hoel wat zie ik voor myne oogent!

FABRICIO.

Ga toch niet nader!

ALVAR.

Neen; ik vind my niet bedrogen.

Wat zagte aanvalligheid straalt door die trekken heen!

't Is wis een vrouw, en daarenboven

Een wilde vrouw; welk eene ontdekking!

FABRICIO.

Naar het geen

Gy

TOONEELSPEL.

31

Gy zegt, zou elk byna gelooven
Dat zulks iets zeldzaams was.

PROSPER, tegen Azemia.

Zie hoe hy jou beschouwt.

't Is wis een van dat soort van mannen, die je vader
Niet hebben wil dat jy vertrouwt.

Hy wachtte zich en kom' niet nader!

AZEMIA.

Zyn nitzicht schynt niet boos.

ALVAR.

'k Merk dat zy my verstaat.

Wat vreemdgeval! lief kind, kom hier en vrees geen kwaad.

FINALE.

ALVAR.

Myn kind, zo veel bekoorlykheden

Zyn niet geschikt voor deez' verlaaten oord.

Uw schoonheid is gevormd voor onze steden;

Zy kan daar praalen als 't behoort.

AZEMIA.

Wat wonderbaarlyk spreeken!

Vergeef het my dat ik u niet begrypen kan.

ALVAR.

Als ik haar zo hoor spreken,

Hoe bekoorlyk is zy dan!

AZEMIA tegen PROSPER.

Wat wonderbaarlyk spreeken!

Begryp jy daar iets van?

PROSPER, met spyt.

Ja wel:

AZE.

A Z E M I A,

ALVAR tegen AZEMIA.

Wees niet zo schuw! waar toe zo wild geklaan?

AZEMIA.

Ik ben niet wild: naar 'k reken,
Zyt gy, gy zelf, een wildeman.*(tegen Prosper.)*

Hy noemt my wild; wat zeg je er van?

FABRICIO, tegen Alvar.

Mynheer, zy noemt u wildeman,

Naar 'k merk, heeft zy 'er kennis van.

ALVAR, tegen Azemia.

'k Zal u gelukkig maaken.

Gy moet uw vreezen staaken.

Gaan wy te saamen hier van daanf!

AZEMIA.

PROSPER, ter zyde.

Gy my gelukkig maaken!

Wat haatlyk mensch!

Om tot myn wensch te raaken,

Hoe 'k hem verwensch!

(op Prosper wyzende.)

ALVAR, tegen AZEMIA.

Behoef ik niet van hier te gaan. Myn lieve kind, bedenk u wel
en laat u raen.

PROSPER, Alvar dreigende.

Laat af, of 'k zal my aan u wreken.

ALVAR.

Wie durft hier zo vermetel spreekken?

Wie toch zyt gy?

AZEMIA, tegen Prosper. PROSPER, tegen Alvar.

Wees toch bedwaard: achthoor naar my. Gahier van daan; zy is voor my!

PROSPER.

Houd u te rug! het geld uw leven

Zo gy niet heen wilt gaan.

ALVAR.

Denkt gy dat ik voor u zal beeven?

PROSPER

PROSPER.

*k Zeg, ga te rug, of 't geld uw leven.

ALVAR.

Hoe! dreigt gy my?

PROSPER.

Ga hier van daan.

ALVAR.

AZEMIA.

PROSPER.

Terg my niet door uw
roekeloos bestaan.Helaas! wat wil je
toch bestaan?Ik vrees u niet, wat
gy ook moogt be-
staan.FABRICIO, *tegen*
*Alvar.*Ach! wees bedaard en
laat je raen!

MATROOZEN.

*(tegen elkander.)*Myn heer, ach! wat
wilt gy bestaan?Ach! weik een drift!
wat stout bestaan!Wat spoort u tot die
granschap aan?Hoe zet hy zyne gram-
schap aan!Kom, laat ons liever
heenen gaan!

ALVAR.

*k Zal u die stoutheid niet vergeeven.

PROSPER.

*k Zal u veel eer voor my doen beeven.

ALVAR.

Verwacht uw straf.

PROSPER.

Ik wacht u af.

ALVAR.

AZEMIA.

PROSPER.

Zie toedat u myn wraak
niet doe vergaan.Helaas! wat wil je
toch bestaan!Ik zweer dat gy myn
wraak niet zult
omgaan.Ach! wees bedaard en
laat je raen!

MATROOZEN.

FABRICIO.

ALVAR, PROSPER.

Doehem zyn straf straks
ondergaan.Myn heeren, wat wilt
gy bestaan?*(tegen Fabricio en*
*Azemia.*Bezadigt u! ach! laat
u raen.

Laat my begaan!

Wy zullen u ten dien-
ste staan.

C

Z E S.

Z E S D E T O O N E E L.

AZEMIA, PROSPER, ALVAR, FABRICIO,
MATROOZEN, EDWIN.

EDWIN.

Myn dochter!

AZEMIA.

Ach! myn vader!

EDWIN.

(tegen Alvar.)

Wat zie ik? kan het zyn! Houd stand en kom niet nader!

Wie gy ook zyt, bedaar!

Houd stand en kom niet nader,

Of uw leven loopt gevaar.

ALVAR.

Myn heer, ach! hoor my spreken!

't Geval bragt me aan dit woeste strand;

*k Vroeg of ze uit deze streken PROSPER, *ter zyde.*

Wou gaan naar beter land. Ik raas van spyt, mogt ik my wrecken!

EDWIN.

De Hemel zy geprezen!

Ik voel myn hoop verzezen.

Wilt ge onze redder wezen;

Ach! doe dan aan ons drieën

Ons vaderland thans wederzien.

ALVAR.

Aan hem! aan dien verrader!

Neen; hoop dat niet: hy boonde my te zeer.

PROSPER.

Wel aan; ga zonder my, myn vader!

Uw heil is all' wat ik begeer.

EDWIN, AZEMIA.

Hoe zonder $\left\{ \begin{array}{l} u! \\ \text{jou!} \end{array} \right\}$ neen; nimmermeer.

ALVAR, *tegen Edwin en Azemia.*

Ik red u tweën,

En anders geen.

EDWIN.

Neen; ga, ó wreedaatt, hier van daan:

Dat hard beding neem ik niet aan.

EDWIN, AZEMIA.

PROSPER.

Ons scheiden! ach! wat wreed be-
staan!

Ons scheiden! ach! wat wreed
bestaan!

Zonder $\left\{ \begin{array}{l} u \\ \text{jou} \end{array} \right\}$ zal ik niet gaan. Hoe voelt myn ziel zich aange-
daan!

ALVAR, *(ter zyde tegen de matroozen.)*

'k Zal hem zyn straf doen ondergaan.

Zo dra het daglicht is geweken,

Keer ik terug om my té wreken.

EDWIN, AZEMIA, PROSPER, *tegen Alvar.*

Ga zonder ons vry hier van daan!

Wy zeggen u vaarwel; en gy kunt gaan.

ALVAR.

FABRICIO, MATROO-
ZEN.

Wel aan; 'k zal zonder u dan gaan. Ja; zonder u zullen wy gaan.

Zeg u vaarwel; 'k ga hier van daan. Vaar wel; wy trekken hier van
daan.

Einde van 't Eerste Bedryf.

T W E E D E B E D R Y F.

*De avond valt, het tooneel word langzaamhand donker
en men ziet vervolgens de maan opkomen.*

E E R S T E T O O N E E L.

AKINSON, SMITH.

SMITH.

Beur u wat op, milord! de Hemel toont ons heden
Nog zyne gunst; dewyl hy na 't vergaan
Van 't schip, u niettemin vergunt aan land te treden
Op 't eiland dat gy zoekt. *k Zal alles onderstaan
En nog eens zien of ik niets nader kan ontdekken.
Ik keer straks weër, wanneer ik 't all'
Heb onderzocht.

AKINSON.

Wel aan; maar waar toe zal het strekken?
*k Vrees dat myn hoop welhaast in rook verdwynen zal.

T W E E D E T O O N E E L.

AKINSON, *alleen.*

A R I A.

Helaas! daar ik myn' ramp thans zie ten top gestegen;
Daar me alles is ontroofd, ik my geen hulp zie bién:
Ô Hemel! laar de wensch eens vaders u beweegen!
Sta toe dat ik myn' zoon eens moge wederzien.
Ach! zo gy my word weergegeeven,

Myn

Myn zoon! indien myn oog u weêr aanschouwen mag,
 Zie ik het eind van myn geklag
 En voel myn hoop herleeven.
 Vergun, ô Hemel! my 't geluk
 Dat ik hem in myne armen drukk'!
 Ô Myn-zoon! myn waarde kind!
 Zo ik u thans wedervind,
 Kan my myn noodlot niet vertzaagen,
 En ik braveer zyn strenge slagen.

DERDE TOONEEL.

AKINSON, SMITH.

SMITH, *schielyk komende aanloopen.*

Milord! men volgt my.

AKINSON.

Wie?

SMITH.

Vyandige matroozen!

't Zyn Spanjaards; 'k weet niet hoe zy hier
 Gekomen zyn, maar 't geen zy zeiden, zou my schier
 Gelooven doen, dat die trouwloozen
 Een' boozen aanslag vormen.

AKINSON.

Laat

Ons zywaarts gaan en ons verbergen by die boomen;
 Ten einde hun ontwerp te ontdekken en het kwaad
 Te stuiten: mogelyk kan 't ons te stade komen.

VIERDE TOONEEL.

AKINSON, SMITH, *ter zyde*; FABRICIO,
MATROOZEN.

C H O O R.

FABRICIO.

Hoort gy ook iets?

EEN MATROOS.

Neen; niets.

AKINSON, SMITH.

Luistren wy wel!

Zien wy dat spel!

FABRICIO, MATROOZEN.

Om wel te slaagen

Gaan we alles na!

FABRICIO.

Zien wy wel toe!

EEN MATROOS.

Slaan we alles gâ!

FABRICIO.

Laat ons voorzichtig ons gedraagen!

Wy moeten niets te roekloos waagen.

MATROOZEN.

Laat om te slaagen

Ons slechts begaan.

FABRICIO.

AKINSON, SMITH.

Laat ons voorzichtig ons gedraagen!

Laat ons in stilte hen belaa-gen,

Opdat we ons niet verraen.

MATROOZEN.

Wy zullen niets te roekloos waa-gen Om in ons oogmerk wel te slaa-gen.

En welvoorzichtig ons gedraagen. Hemel! mogt het u behaa-gen

Laat om te slaagen

Ons slechts begaan.

't Gedreigde kwaad te keer te gaan!

Wy zullen niets te roekloos waa-gen.

Laat alles op ons staan.

EERSTE MATROOS.

Hebt gy 't meisje wel bekeken?

TWEDE MATROOS.

Ik weet wel wie zy is.

AKINSON, tegen Smith

'k Hoor hen van een meisje spreken.

TWEDE MATROOS.

Vrees niet dat ik my vergis.

FABRICIO, MATROOZEN. AKINSON, SMITH.

Wy moeten haar van hier vervoeren.

Haar vervoeren!

En slij den vader zien te ontgaan!

Wat stout bestaan!

Om van den vader ons te ontslaan, Laat ons in alles slechts begaan.

Een vader! ach!

Moeten we een' goe-den kans beloeren Wy zullen haar van hier vervoeren,

Hoe voelt myn ziel zich aangedaan!

Om haar in stilte weg te voeren. En wel een' goeden kans beloeren;

Laat ons in stilte hen beloeren,

Zo gy 't volvoeren

Dat zy hun opzet niet volvoeren.

Op ons laat staan.

Voor all' is 't noodig zorg te draagen

Ach! hoe zult gy hunne laagen,

Dat wy den vader zien te ontgaan.

Om van den vader ons Laat ons in alles Rampzalig vader!
te ontslaan slechts begaan. thans omgaan?

Moeten we *enz.* Wy zullen *enz.* Een vader! ach! *enz.*

Maar laat ons voor als nog hiers waagen;

't Is nog te licht door 't schynen van de maan.

Wy zullen straks veel beter slaagen,

Hoe moet ieder u be-
klaagen!

Zo dra zy onder is gegaan.

Gaan wy een wyl nog hier van daan.

Zo gy hen niet kunt
wederstaan.

EERSTE MATROOS.

Zien wy wel toe!

TWEEDE MATROOS.

Slaan we alles gál

AKINSON.

Zy gaan van hier.

SMITH.

Gaan wy hen na!

FABRICIO, MATROOZEN. AKINSON, SMITH.

Gaan wy een wyl nog hier van daan. Laat ons hun doen in alles gadeslaan.

VYFDE TOONEEL.

AKINSON, SMITH.

AKINSON.

Welk eene ontmoeting! daar zy van
Een dochter spreken, van een' vader,

Is 't eiland wis bewoond: verliezen wy hen dan

Niet uit het oog! en laat ons trachten alles nader

Te ontdekken! mooglyk komen we in

't Geval, om een onnozel huisgezin,

Dat

Dat door hen word gedreigd, voor 't ongeluk te hoeden.
*(Terwyl zy aan 't achtereinde van het tooneel naar binnen
 gaan, komen Edwin en Prosper op den heuvel te voor-
 schyn, en komen vervolgens af op het tooneel.)*

ZESDE TOONEEL.

EDWIN, PROSPER.

EDWIN.

Gy ziet dat ik u niet bedroog: want naauwlyks meld
 Myn dochter u 't geheim, of eergy 't kunt vermoeden,
 Gevoelt gy al het kwaad dat ik u heb voorspeld.

De minnenyd doet fraks in toorn u blaaken.

En dies word door uw schuld ons de gelegenheid

Benomen om van hier te raaken.

PROSPER.

't Berouwt my wel dat ik niet heb wat meer beleid
 Getoond; dewyl myn drift my iets heeft doen bedryven

Het welk ons noodzaakt hier te blyven.

Voor my is 't niets; doch 't baart me om uwentwil verdriet.

Maar mooglyk zyn die vreemdelingen niet

Vertrokken.

EDWIN.

Zeker zyn zy weg; ik kan niet hoopen

Dat zy nog hier zyn, wyl de dag reeds is verloopen.

PROSPER.

Maar zeg me ook eens de reden van

Dat fraai geheim: ik heb nooit tegen u gelogen,

En gy in tegendeel, hebt telkens my bedrogen.

Voor 't minst, nu is 'er niets dat u verhindren kan
Om met uw dochter my te trouwen.

EDWIN.

Zo lang de hoop om eens uw' vader hier te aanschouwen

My niet geheel begeeft, en ik zyn weêrkomst wacht,

Kan ik u niet in 't huwelyk verbinden:

De schikking daaromtrent staat enkel aan zyn magt.

En zo hy u getrouwd mogt vinden,

Deed hy my wis 't verwyrt,..

PROSPER.

Van niets; Azemia
Zou hem, als hy haar zag, zo veel als my bekooren,

EDWIN.

Wel nu; zo 't jaar verloopt, eer wy van hem iets hooren
Zal ik u trouwen.

PROSPER.

Zegt gy 't my dan toe zo dra
.let jaar geëindigt is? draag zorg uw woord te houën.

En zeg me eens, blyven wy na 't trouwen,

Vervolgens met ons driën niet meer

Alleen?

EDWIN.

Ha! daar begint het vraagen weêr.

D U O.

EDWIN.

Het is zo laat; gaan wy van een!

PROSPER.

Het is niet laat; ei! ga niet heen!

EDWIN.

PROSPER.

*k Zal alles u daar na verklaaren, *k Bid dat ge me alles wilt ver-
klaaren.

Ik kan 't u nu niet openbaaren. Gy kunt het my wel openbaaren;
Het is zo laat, gaan wy van een! Het is niet laat; ei! ga niet heen!

PROSPER.

Als eens het huwlyk is volbragt?..

EDWIN.

De trouw behelst zo veel — dat men verplicht is naar te komen.

PROSPER.

Voor my, *k heb moeds genoeg — om deze pligten niet te
schroomen.

EDWIN.

Maar deze pligten.

PROSPER.

Zyn zo zagt.

EDWIN.

Zy zyn zo veel.

PROSPER.

*k Zal die niet schroomen.

Zeg my, waarin zy bestaan;

*k Zal nimmer zoeken die te ontgaan.

Ik bid voldoe aan myn begeeren

Door 't my te leeren.

E D.

EDWIN.

Voor eerst verkiest men eene bruid
En zweert voor haar alleen te leeven.

PROSPER.

En dan?

EDWIN.

Dan neemt men onderling 't besluit
Om nooit elkaer te wederstreeven.

PROSPER.

En dan?

EDWIN.

Dan geeft de bruid haar hart en hand
Aan hem, dien zy bemint, te pand.

PROSPER.

En dan?

EDWIN.

En dan. Maar 't is zo laat, enz.

PROSPER.

Is dat all' wat de trouw gebied?
'k Zal my dan ras daar aan gewennen.

EDWIN.

Hoe dat?

PROSPER.

Ik vrees in 't minst die pligten niet;
Wyl ik die reeds heb leeren kennen.

EDWIN.

Hoe! kent gy die?

PROSPER.

Ja; altemaal.

EDWIN.

Zeg my, waar door.

PROS-

PROSPER, *op zyn hart wyzende.*

Door deze taal.

EDWIN.

Spreek Prosper! zeg my zonder vreezen,
 Wat heeft u 't hart geleerd? vertel
 My dat: zo weet ik of 't u wel
 Heeft onderwezen.

PROSPER.

'k Verkoos uw dochter tot myn bruid
 En zwoer voor haar alleen te leeven.

EDWIN.

En toen?

PROSPER.

Toen namen we onderling 't besluit
 Om nooit elkaer te wederstreeven.

EDWIN.

En toen?

PROSPER.

Toen heeft Azemia haar hand
 Aan my, dien zy bemint, verpand.

EDWIN.

En toen?

PROSPER.

En toen!. Maar 't is zo laat; gaan wy van een!

EDWIN.

Het is niet laat; ei! ga niet heen!

PROSPER.

EDWIN.

Ik kan u anders niets verklaaren. Gy moet my alles openbaaren
 Ik kan niet meer u openbaaren. Kuntgy my anders niets verklaa-
 ren?

Dit is het all': laat ons nu gaan. Is dit het all'? doe 't my verstaan.
 Zo 'k trouw, zie ik myn' wensch Welhaast ziet gy uw' wensch vol-
 veldaan.

ED-

EDWIN.

Zie daar; thans zyt gy zo verlicht als ik.

PROSPER.

'k Zal maaken

Dat ik 'er binnen 't jaar nog meer van weet; maar wat
Is deze tyd nog verr'!

EDWIN.

Wy zullen zorgen dat

Die ongemerkt ten eind' zal raaken.

Vaar wel.

*(Prosper op zynen heuvel gegaan zynde, sluit Edwin het hek
achter hem toe.)*

Z E V E N D E T O O N E E L.

EDWIN, vervolgens AZEMIA.

EDWIN.

Hoe heerlyk maakt de maan
Deez' avond! 'k zal, terwyl zy schynt, den tyd besteeden
Om 't werk te doen, dat ik door al't gebeurde op heden
Heb moeten staaken.

*AZEMIA, op haaren heuvel te voorschyn komende, zon-
der door Edwin gezien te worden.*

Hy is nog niet weggegaan.

EDWIN.

't Vermaak dat ik geniet, myn kindren,
Door 't zorgen voor uw' onderstand,
Maakt dat de moeilykheid van't werk my nooit zal hindren.

AGTSTE TOONEEL.

AZEMIA, *alleen, van den heuvel komende.*

Goed; 'k zie dat hy aan dezen kant

Den ingang open heeft gelaaten.

Hoe schoon is de avondstond! wat heldre maanschyn!

't Spyt my dat Prosper slaapt; zo 'k hier met hem mogt

Zou de avond nog veel schooner zyn. (praaten.)

NEGENDE TOONEEL.

AZEMIA, PROSPER, *op den heuvel.*

PROSPER.

Azemia!

AZEMIA.

Ha! ben je daar?

PROSPER.

Hoe! sloot je vader

Jou dan niet op?

AZEMIA.

Neen, zeker niet;

Maar jou toch wel.

PROSPER.

Dat's niets: ik kan, om nader

By jou te zyn, hier wel af klimmen.

AZEMIA.

Neen; 'k verbied

Je dat.

PROS-

PROSPER.

Waarom? 't is niet gevaarlyk.

AZEMIA.

Dat kan wel zyn; maar om te toonen dat je waarlyk
My lief hebt, moetje my gehoorzaam wezen: 'k ga
My anders daadelyk verbergen.

PROSPER.

Neen; blyf, myn lieve Azemia,

Ik wil je nimmermeer, wat je ook van my moogt vergen,
Mishaagen: 'k weet nochtans niet wat je vreezen doet.

AZEMIA.

Ik zou myn' vader stof tot ongenoegen geeven,
Die niet wil hebben dat ik jou alleen ontmoet.
'k Was heden, voor 't eerst in myn leven

Hem ongehoorzaam, en terstond

Ben ik door het gevaar waar in je jou bevond,

Daar voor gestraft: laat ons daarom gelooven

Al wat hy zegt; hy weet toch meer dan wy.

PROSPER.

Het is zo verre om van hier boven

Met jou te praaen: 'k heb wat nieuws.

AZEMIA.

Wat? zeg het my.

PROSPER.

Je vader luistert thans naar reden:

Hy heeft beloofd dat hy ons binnen 't jaar

Zal trouwen, voel je myn geluk?

A Z E

AZEMIA.

En 't myne?

PROSPER.

Maar

Welk een verandering kan in onze omstandigheden
De trouw toch maaken?

AZEMIA.

Dat weet ik wel.

PROSPER.

Jy?

AZEMIA.

Gewis.

Wanneer men trouwt, men blyft geen twee en wy ver-
meeren.

PROSPER.

Dat weet ik wel; maar nog?

AZEMIA.

'k Weet anders niet; doch 't is
Genoeg, als 't zo verr' komt, dat wy 't dan kunnen leeren.
Ook heeft het zoeken naar een zaak
Zo wel als 't weeten zyn vermaak.

PROSPER.

'k Vond gisteren in het bosch een briefje, dat je vader
Daar zekerlyk verloren had.

't Is van je moeder en bevat

Een schildery der liefde en van 't geluk te gader.

Maar 't zegt my echter niet genoeg;

Het moest nog duidelyker wezen.

D

AZEMIA.

AZEMIA.

Geef hier: laat my het ook eens kyken.

PROSPER.

Morgen vroeg.

AZEMIA.

Neen; nu.

PROSPER.

Hoe kryg ik 't weér? want als jy 't hebt gelezen,
Zal ik nog eens zo veel daar na verlangen.

AZEMIA.

Wacht;

Ik weet een middel: maak een firook van dunne takken.
Als jy 't dan eerst daar meê laat naar beneden zakken,
Zend ik het je eveneens te rug.

PROSPER.

Dat's wel bedacht.

D U O.

PROSPER, *terwyl hy eenige takken saamenhecht, waer
aan hy het briefje vast maakt.*

Daar is je moeders briefje: zy

Heeft dat zo lief gefchreven.

't Is van je vaders huwlyksleven

En van de liefde een schildery.

Ach! was ik zo gelukkig reeds als hy!

AZEMIA.

Zo hy eens kwam.

PROSPER.

My dunkt ik hoor zyn stem.

AZE

AZEMIA, *rondziende.*

"k Zie niet met al.

PROSPER.

Geef toch wel acht op hem.

AZEMIA.

Ik zal op zyne komst wel passen.

PROSPER.

Zorg dat hy ons niet kom' verrassen.

AZEMIA.

PROSPER.

Laat my nu 't lieve briefje zien. Laat hem ons niet bespien:

Voor all' moet hy niets van het briefje zien.

(Prosper laat het briefje naar beneden zakken.)"k Voel myne vreugd ten top ge- "k Voel myne vreugd ten top ge-
rezen. rezen.Ik heb het briefje en zal het lee- Zy heeft het briefje en zal het lee-
zen. zen.Daar is gewis geen taal zo zoet, Welk eene taal! wat is zy zoet,
Als die de liefde spreken doet. Die ons de liefde spreken doet!AZEMIA, *leest:*

Ik ben dan de uwe thans! hoe groot is myn genoegen!

" Wat vreugd doet my die stand gevoelen dag aan dag!

" Daar ik by 't heil der min de trouw het recht zie voegen,

" Dat ik 't u zeggen kan, en daadlyk toonen mag!

Hoe lief zegt ze: ik ben de uwe!

PROSPER.

En: wat een groot genoegen!

AZEMIA.

Dat ik 't u zeggen kan!

PROSPER.

En het u toonen mag

Nu zend het weér aan my te rug.

AZEMIA.

Ik zal 't je geeven!

Denk dat het van myn hand is en voor jou geschreven.

(Zy maakt het briefje weder aan de takken vast,
waarna Prosper het ophaalt.)

PROSPER.

AZEMIA.

Geef 't lieve briefjeweer aanmy	Neem 't lievebriefje weervan my
Dat je moeder heeftgeschreven.	Dat mynmoederheeftgeschreven.
't Is van je vaders huwlyksleven	'tis van myn vadershuwlyksleven
En van de liefde een schildery.	En van de liefde een schildery.
Ach! was ik zo gelukkig reeds	o! Jy zuit zo gelukkig zyn als by
als hy.	

(Op 't einde van deze Duo verdwynt de maan.)

AZEMIA.

De maan gaat onder en 't word donker, ik moet gaan.

Vaar well

PROSPER.

Wat's dat? verlaat je me al?

AZEMIA.

Met reden:

Myn vader komt veeltys van achtren, door de laan
Van 't kleine bosch, weér in de grot; en zo hy heden
My daar niet vond!

PROSPER.

Je hebt gelyk.

AZEMIA.

Nu dan,

Slaap well

PROSPER

PROSPER.

Slaap wel! ik weet het niet; maar 't heeft voor dezen
My nooit zo veel gekost, wanneer ik afscheid van
Jou neemen moest, als nu.

AZEMIA.

My ook niet; maar 't moet wezen!
Tot morgen dan: nacht, Prosper! nacht
Myn vriend van daag, myn man in 't kort! ô! nu verwacht
Ik dat het zeker is.

T I E N D E T O O N E E L.

PROSPER, *alleen.*

Ach! 't is wel zonder reden
Dat Edwin steeds in my een hartstogt heeft bestreden,
Waar van 't gevoel zo streelende is.

E L F D E T O O N E E L.

PROSPER, AKINSON, SMITH.

AKINSON, *tegen Smith.*

Dit digte bosch heeft ons door zyne duisternis
De roovers t'eenemaal doen uit het oog verliezen.

PROSPER, *ter zyde.*

Wat hoor ik?

AKINSON.

Zeker toch is 't land bewoond, en daar
De wind tot nog toe hen niet toelaat zee te kiezen,

Vernamen wy ten minsten, waar
 Zy na den aanslag dien zy hebben voorgenomen,
 Elkaer verwachten; doch 't waar best dien voortekomen.

TW A A L F D E T O O N N E E L.

PROSPER, AKINSON.

PROSPER, *ter zyde.*

Het is een man.

AKINSON, *denkende alleen te zyn.*

'k Weet niet om welke reën
 Ik, als myns ondanks, word naar deze plaats gedreven.
 'k Verbeeld my telkens dat het hier moet zyn; Maar, neen;
 Geen hoop is my meer bygebleven.

o Hemel! mag my ramp uw mededoogen niet
 Verwerven? heb ik niet alreeds genoeg geleden?

PROSPER.

Hy klaagt.

AKINSON.

Zult gy altyd myn traanen en gebeden
 Verwerpen? gy, die in myn harte ziet
 En zyne oprechtheid kent!

PROSPER.

Wat is die taal aandoenlyk!
 Hoe is myn ziel met hem begaan!

AKINSON.

Hoe onverzoenlyk
 Myn noodlot op my woede; ik zal het ondergaan. (den.
 Vergun my slechts dat ik thans de onschuld moog' bevry-

PROS-

PROSPER.

Zyn aart is goed; ach! dat ik wist hem by te staan.

AKINSON.

Zo 't eiland onbewoond is en ik in myn lyden
Geen hulp ontmoet, is 't vast dat ik myn dood hier vind.

PROSPER.

Zyn dood!

AKINSON.

Ik moet dan 't daglicht derven!
En zonder 't voorwerp dat my aan het leven bind
Te mogen zien en voor myn sterven
Te omhelzen!

PROSPER.

't Voorwerp dat hem aan
Het leven bind! ach! 't leed dat hy moet ondergaan,
Is al te groot; 'k wil my aan hem ontdekken.

(Tegen Akinson.)

Myn goede man!

AKINSON.

o Hemel! 'k hoor

Een troostelyke stem.

PROSPER.

Laat niets u vrees verwekken!
Gy zult niet sterven; kom wat nader.

AKINSON.

't Komt my voor

De stem eens jongelings te wezen.

PROSPER.

o Ja; ik ben 't die deel neem in uw klaagen: gy
 Zyt ongelukkig, is 't niet waar? wel nu; zeg my
 Hoe ik uw smarte kan geneezen.

AKINSON.

o Weldoend wezen, door wiens zagte stem ik my
 Zo sterk getroffen voel; wie zyt gy? spreek!

PROSPER.

Wy woonen

In deze bosfchen: ik kan thans niet nader by
 U komen om myn' byftand u te toonen,
 Wyl ik in deze grot ben opgesloten; maar
 Ik zal een plaats u wyzen, waar
 Gy kunt vernachten: gy zult daar myn' vader vinden,
 Die zeer verblyd zal zyn als hy u ziet
 En ergens in tot dienst kan zyn.

AKINSON, *ter zyde.*

Zyn vader! 'k liet

My al te ras door hoop verblinden.

(tegen Prosper.)

Gy hebt een' vader! hoe verblyd

Moet hy niet zyn, een' zoon te hebben als gy zyt.

D E R T I E N D E T O O N E E L.

AKINSON, PROSPER, MATROOZEN, *ftit**opkomende en rondzoekende.*EEN MATROOS, *tegen zyn makkers.*

D e drommel mogt den ingang hier ontdekken.

AKINSON

AKINSON.

Wel nu, myn kind, waar is uw vader?

EEN MATROOS.

Still

Men spreekt daar!

PROSPER.

Een belang, waar van ik my niet wil
 Noch kan ontdoen; uw stem, uw rede strekken
 Om my gerust te stellen; maar
 Verraad my niet als ik 't u zeg!

AKINSON.

Ik u verraaden!

PROSPER.

Ach! ik geloof u.

EEN MATROOS.

Laat ons luisteren!

PROSPER.

De paden

Tot zyne woning was myn vader, om 't gevaar
 Van deze plaats, verplicht zo in te richten,
 Dat niemand die gemaklyk vinden kan.
 Doch wis verheugt het hem dat ik 't geheim daar van
 U openbaar, zo zulks uw' rampspoed kan verligten.

EEN MATROOS.

Wat schoone kans!

PROSPER.

Ten naasten by
 Op dertig schreden van den boom, die aan de zy

Des heuvels staat; wanneer gy 't hek heb opgestooten,
En gaande langs een doorne hegg'...

EEN MATROOS, *het hek open stootende.*

'tHek! goed; daar is het.

PROSPER,

Zult ge een' onderaardschen weg,
Die onder struiken door een luik is afgesloten,
Ontdekken: deze brengt u naar een grot, waaruit
Men ook van achteren kan door verborgen deuren
In 't kleine bosch gaan: klop dan aan, zo dra gy stuit,
En zeg: Azemia!

EEN MATROOS.

Heel goed!

PROSPER,

Zo 't mogt gebeuren,
Dat nog myn vader niet te rug
Gekomen was en dat haar uwe komst deed schroomen,
Zeg dan: de jongling van hier naast doet my hier komen.

(ter zyde.)

Hy zal voor 't minst daar veilig zyn.

EEN MATROOS.

Nu, vlieg!

De prooi is ons.

*(Men ziet de Matroozen over den heuvel klimmen, die
naar de grot van Azemia geleid.)*

AKINSON,

De Hemel wille u loonen,
Beminlyk jongeling, voor uw goedhartigheid.

Maar

Maar gy moet myn nieuwsgierigheid verschoonen.
Ik kan aan een gesprek dat my zo freelt en vleit,
My niet onttrekken: 'k bid u; zeg me eens, om wat reden
Woont gy niet met uw' vader.

PROSPER.

Gy verstaat

Zulks niet; maar 'k zal het u ontleeden.

'k Noem hem wel vader; doch hy is 't niet in de daad.

AKINSON.

Wat zegt ge?

VEERTIENDE TOONEEL.

AKINSON, PROSPER, EDWIN.

EDWIN, *ter zyde in 't opkomen.*

Een man met Prosper! treên wy nader!

PROSPER.

Zie daar; daar is hy zelf.

EDWIN.

Wat zie 'k?

PROSPER.

Vrees niets, myn vader!

En spreek met hem; het is een ongelukkig man.

Die, daar hem alles is ontnomen,

Ons thans om bystand vraagt: vergun my af te komen;

Wy kunnen hem te saamen dan

Vertroosten.

(Edwin ontsluit het hek voor Prosper.)

AKIN-

AKINSON, *tegen Edwin, terwyl Prosper afklimt.*

Wie gy ook moogt wezen,
Grootmoedig vreemdeling; vrees niet datge ooit na dezen
Berouw zult hebben, dat gy my hebt bygestaan,
Ik kan u mooglyk weêr tot dienst zyn in uw zaaken.
Mistrouw my niet: myn lot zal vast uw harte raaken;
Zo 'k u den schakel doe verstaan
Der rampen, die fiats zo veel jaaren
Lord Akinson zyn wedervaaren,

EDWIN.

Lord Akinson! ach! Prosper!

AKINSON.

Prosper! ach!

Myn zoon!

PROSPER.

Myn vader!

EDWIN.

Welk een dag!

FINALE.

AKINSON, PROSPER.

EDWIN.

Welk eene vreugd gevoelt myn harte!

Nu ik u in myne armen druk,

Zie ik het einde van myn finarte.

Welk eene vreugd gevoelt myn harte!

Wat onverwacht geluk!

Wat vreugd voor 't
vaderlyke harte!

Ach! hoe streelt my
zyn geluk!

PROSPER, *tegen Edwin.*

Azemia deele ook in myne vreugd.

EDWIN.

Ja; dat zy deele in 't heil dat u verheugt.

Prosper gaat heen om Azemia te haalen.

EDWIN.

*k Mag dan nu

In 't einde uw' zoon u wedergee- Het heil verschuldigd van myn le-
ven.

AKINSON.

*k Ben aan u

AKINSON.

Door u zie ik myn leed verzagt.

EDWIN.

Milord, ik zie myn' wensch volbragt.

AKINSON.

Welk een vreugd

EDWIN.

Hoe verheugd

Komt my, na zo veel onheil, free- Ben ik, nu *k in uw heil mag deel-
len!PROSPER, *ontfleid te rug komende.*

Edwin! helaas! ze is weg! ik kan haar nergens vinden.

*k Zoek vruchtloos overal.

EDWIN.

Helaas! wat ongeval!

Myn dochter! ach!

AKINSON.

Uw dochter, zegt ge! ik zal...

VFTIENDE TOONEEL.

AKINSON, EDWIN, PROSPER, SMITH.

SMITH, *schieyk op het tooneel komende.*

Spoed u, milord, zo gy u iets wilt onderwinden

Tot haare hulp: men voert haar reeds naar 't strand.

EDWIN, PROSPER.

Laat ons gaan!

AKINSON.

Neen; houd stand!

*t Complot is my bekend, ik kan u bystand biën:

*k Weet wie de roovers zyn en waar ze elkaer verbeiden.

De

De wind houd hen nog hier; zy kunnen thans niet vliên.
 Wy hebben tyd; volgt my: 'k zal derwaarts u geleiden.

EDWIN, PROSPER, SMITH.

Wel aan; men ga!

AKINSON.

Ja.

Volgt myna;

Gaan wy hen te keer!

'k Ga u voor,

Volgt myn spoor;

Dat men zich verweer!

Laat ons vergaan,

Of hen verslaan.

Dat wy hen verjaagen!

Hun geweld en snoode laagen

Moeten alles ons doen waagen,

Eer zy in hun oogmerk slaagen.

Voegen we ons dan by elkaer,

En ontzien wy geen gevaar!

CHOR.

Laat ons gaan om hen 't hoofd te biên;

Wy moeten geen gevaar ontzien.

Laat ons vergaan,

Of hen verslaan.

AKINSON.

Dat wy hen verjaagen!

Hun geweld en snoode laagen

Moeten alles ons doen waagen.

EDWIN.

(tegen Akinson.)

Geleid ons nu;

Wy volgen u.

CHOR.

Laat ons vergaan,

Of hen verslaan.

Einde van het Tweede Bedryf.

DER

DERDE BEDRYF.

Het tooneel verbeeld een gedeelte van het eiland, aan zee
gelegen. De dag breekt aan en het tooneel word
van tyd tot tyd lichter.

EERSTE TOONEEL.

ALVAR, alleen.

A R I A.

*k Zie myn gevangene welhaast in myn vermogen:

'k Wacht haar op deze plaats om straks met haar te vliên.

Ik vlei me, als ik haar heb aan dit gewest onttoogen,
Dat zy myn' liefdegloed geen' regenstand zal biên.

o Min! doe my den prys behaalen!

Doe myne liefde zegepraalen!

Daar ge alles dwingt door uwe wagt.

Schenk my ook 't heil dat ik verwacht.

Door zonder stryd steeds te overwinnen,

Achte ik op 't jaast uw gunst niet meer;

Doch gy ontvonkt myn driften weer,

Nu gy my doet weêrstaan in 't minnen.

Mogt ik in 't einde u overreeden,

Beminlyk kind, wier oog myn zinnen boeit!

Uw zagt gelaat, uw lieve aantreklykheden

Zyn oorzaak dat myn hart van tedre liefde gloeit.

o Min! enz.

TWEE.

A Z E M I A,
T W E E D E T O O N E E L.

ALVAR, FABRICIO.

ALVAR.

W el nu; gy ziet hen nog niet komen.

FABRICIO.

'k Bragt zelf hen op de plaats, alwaar wy gistren haar
Ontmoetten; ze is gewis dicht by hun wooning; maar

De kans moet worden waargenomen
Terwyl de vader zich van huis bevind: daar by
Is 't reedlyk verr' van hier.

ALVAR.

't Berouwt my, dat ik my
Door overyling en door spyt zo verr' liet brengen.

Ten minsten hebt gy wel belast
Dat zy ontzien worde, en dat niemand moet gehengen
Dat haar iets word' gedaan.

FABRICIO.

Daar op word wel gepast.

ALVAR.

't Zal haast den tyd zyn om in zee te steeken.
Ik wenschte dat men haar nu herwaarts bragt.

FABRICIO.

't Gaat vast dat zy haast komt.

ALVAR.

Na alles overdachte
Te hebben, zal ik haar niet spreken,
Noch my aan haar vertoonen, voor dat wy
In zee zyn: 't geen thans word bedreven,

Ver

Vermoed zy wis niet dat door my
Bevolen is: ik zal my dies naar boord begeeven.
Doch wyl ik heb gezegd haar hier te brengen, moet

Gy blijven en haar komst verbeiden.

Zorg dan, wanneer gy haar naar 't schip hebt doen geleiden,

Dat gy terstond het reeken geeven doet

Tot ons vertrek: 'k laat alles thans berusten

Op uwe oplettendheid en iever.

D E R D E T O O N E E L .

FABRICIO, *alleen.*

W ees niet bang,

Myn heer, dat ik iets zal verzuimen: ik verlang

Met snart naar 't eind' der zaak en dat wy deze kusten

Verlaaten. Welk een vreugd, in 't vaderland aan wal

Te komen! welke vreemde zaaken

Zal ik verhaalen! wat zal ik in achtting raaken!

Wat zal men luistren! en of ik ook liegen zal!

A R I A .

Welk een genoeg zal 't my geeven

Weer in myn land te zyn gebragt!

Om daar op myn gemak te leeven.

Wat is 't een vreugd die ik verwacht!

'k Zal t'huis myn vrouwtje vinden,

Myn vrouwtje en al myn vrienden.

Ach! wat ben ik

Verheugd en in myn schik!

Myn wyfje is aartig, lief en schrande,

'k Verbeeld my haar liefkoozery.

Myn kindren daar by

Al hupplende om my;
 Elk springt me op de zy;
 Elk roept even bly:
 Papa! kom by my!
 By my! by my!

Een ander

Mag vry uit reizen gaan!
 By my is 't afgedaan.

Men vraagt wat my is wedervaaren,
 Ik kryg by my de gantsche stad.

'k Zal in 't verhaal geen leugens spaaren;

Een reiziger liegt altyd wat.

Ik zal door vreemde zaaken

't Gezelschap steeds vermaaken.

Elk staat versted

Van 't nieuws dat ik hem meld.

Myn wyfje enz.

Ik voel van vreugd niet waar ik ben; alleen 't aanschouwen

Van deze plaats maakt my half dood van schrik.

'k Verbeeldde my den gantschen nacht, dat ik

De wilden om my zag. Laat andren de eer behouén

Dat hun noodlottig einde alom hun roem vermeld!

Voor my, 'k ben daar niet op gesteld.

Maar 'k hoor gerucht; dat 's goed: 't zal wis ons scheeps-
 volk wezen

En 't lief gevangen meisje; ik heb niet meer te vreezen;

'k Bedrieg my niet, zy zyn 't: hoe vrolyk nadren zy!

Wat vreugd! nu ras van hier!

*(Hy wil zyne makkers te gemoet gaan; doch word onvoor-
 ziens een troep van wilden gewaar, die op hem afkomen.)*

◊ Hemel! sta my by!

V I E R

VIERDE TOONEEL.

FABRICIO, WILDEN.

FABRICIO, (*Gedurende deze Aria, maaken de wilden versc'illende vreemde bewegingen, zingende daar by choorswyze, eenige onverstaanbaare woorden.*)

A R I A.

Ai! ik ben dood! welk een vertooning!

Arme Fabricio! 't is met u uit.

(*Tegen de wilden, die eenige gebaarden tegen hem maaken.*)

Myn heeren, ik bid om verschooning.

(*De wilden vervolgen hunne gebaarden.*)

Ja; tot uw dienst: ontdekt my maar wat dit beduid.

Myn goede liën! (*ter zyde.*) Wat zien ze 'er lelyk uit.

(*Zy maaken onder elkander de vertooning van iets op te eeten.*)

Hoe my verslinden!

Neen, neen; ach! doet dat niet! eil! laat my gaan.

(*Ter zyde.*)

Helaas! zy hooren my niet aan.

Waar zal ik uitkomst vinden?

'k Zal door de vlucht van hen my zien te ontslaan.

(*Hy tracht te ontyluchten; doch zy houden hem tegen.*)

Ai! ik ben dood enz.

Zo zy my ook voor wild aanzagen:

Laat ons zien hen na te doen.

(*Hy bootst hunne taal en gebaarden na, 't welk de wilden doet lagchen.*)

Goed; het schynt hen te behaagen.

(*Zy herneemen hunne voorige wezenstrekken, en maaken een' grooten kring, om Fabricio in te sluiten.*)

Ach! 't zal my niet behoën!

Zie hoe zy lelyk kyken!

Ach! ik kan hen niet ontwyken,

(Zy naderen; vatten hem aan, en binden hem aan een boom, waar na zy te saamen rondsom denzelyen dansen.)

Ach! ik ben dood!

Wat bittere nood!

Helaas! vergeefs is 't dat ik uitkomst wacht.

Myn vrienden, vaart wel!... Vaar wel, myn geslacht!

Ik zie u nooit weér!... Vaart wel, goeden nacht!

(Men hoort verscheiden snaphaanschieten: eenige wilden komen dwars over het tooneel loopen, en geeven aan hen die op het tooneel zyn, door tekenen te kennen, dat zy vervolgd worden, waar op zy allen gezamenlyk de vlucht neemen.)

VYFDE TOONEEL.

FABRICIO, *alleen.*

Zy loopen weg; de schrik van 't vuur heeft hen verdreven.
't Is mooglyk nog geen tyd om me op te knappen: ik
Wil wedden dat ik hier tot voorraad ben gebleven.

Zal niemand in dit oogenblik

My dan verlossen! zo 'k begin te schreeuwen, komen

Zy wis te rug en vellen my ter neér.

Ail ail ik hoor gerucht! daar zyn zy zeker weér.

ZESDE TOONEEL.

FABRICIO, ALVAR, *met eenige matroozen.*

ALVAR, *tegen de matroozen.*

Volgt, volgt hen! zy zyn langs die boomen

Gevlucht.

FABRICIO.

Het is Alvar: ach! kom toch hier, en wa

Ik bidden mag, terstond!

ALVAR.

Fabricio aan voeten
En handen vastgemaakt! wat vreemde kuur is dat!

FABRICIO.

Helaas! dus kwamen my de wilden straks begroeten.
Zy waren wel tienduizend sterk.

ALVAR.

o Hemel! wat zal ik verrichten?

FABRICIO.

My ontbinden.
Dat is thans wel 't voornaamste werk.

ALVAR.

Ik ben vol vrees, zo zy op weg myn scheepsvolk vinden,
Dat hen het jonge meisje in handen vallen zal.

Ik sterf van ongeduld en angst in dit geval.

(Hy wil heen gaan.)

FABRICIO, hem naroevende.

Wel nu; hoe zal 't met my hier wezen?

Mynheer Alvar! gy denkt om my niet meer.

o Wee! o wee!

ALVAR, hem onthindende.

Garas naar 't schip, en kom hier weér

Met elk wien gy daar vind.

FABRICIO.

Die last is uitgelezen.

(Hy vertrekt.)

ALVAR.

'k Verwyt myn strafbre neiging my
Thans meer dan ooit: zo ze eens, 't welk kan gebeuren,
Daar van het offer wierd. Wat zie ik?

Z E V E N D E T O O N E E L.

ALVAR, AZEMIA.

AZEMIA, *met drift naar Alvar toeloopende.*

Sta my by!

ALVAR.

Wie? ik?

AZEMIA.

Ja; gy: men wil my scheuren
 Van all' wat ik bemin: gy schynt een eerlyk man.
 'k Vertrouw aan u myn lot, myn leven.

(ter zyde.)

Nu ben ik eenigzins geruster.

ALVAR, *ter zyde.**Zy komt dan*

Van zelve aan my zich overgeeven!

AZEMIA.

Die wreedaarts! dat zy nu vry naderen! nu ik
 In uwe hoede ben, gevoel ik vrees noch schrik.

Gy zult my ten beschermer strekken;

Ik ben daar zeker van: de trekken

Van uw gelaat staan voor uw hart my in.

ALVAR, *ter zyde.*

Wat is zy schoon! maar welke aantreklykheden
 Heeft de onbevleete deugd! ik kan 't geen ik begin
 Thans in my zelv' gewaar te worden, niet ontleeden.

AZEMIA.

Daar zyn zy weér; ach! blyf toch hier!

Verlaat my niet! 'k ben op uw' bystand fier.

Gy

Gy zult door schaamte hen ontroeren,

Om 't misdryf van een dochter aan

Haar' vader, een vriendin aan haaren vriend te ontvoeren:

Wat kwaad heb ik hen ooit gedaan?

Waarom dan willen zy het my thans doen? hunne oogen.

Aanschouwden myn gewezen en myne wanhoop; maar

Niets trof hun hart, zy bleven onbewogen.

Met verontwaardiging hoort gy hun wreedheid; naar

Gedachten hebt gy ook een' vader,

Een zuster, een vriendin: gy moet gevoelig zyn.

ALVAR.

En gy begeeft u onder myn

Befcherming! maar verklaar my nader

Hoe ge uit hun handen zyt geraakt.

AZEMIA.

Zy zagen achter hen een troep van wilden komen,

En die lafhartigen, daar door bevreesd gemaakt,

Verlieten my: daar op heb ik de vlucht genomen

En kwam zo vry. Ik dank den Hemel, dat hy my

Vergund heeft u te ontmoeten; gy

Zult aan myn' vader aan myn' vriend my wedergeeven.

Gy zult dan zien hoe ik hen min en ook van hen

Bemind word: zeker zyn zy thans wanhoopende, en

Wy zouden wederzyds de smart niet overleeven

Van onze scheiding; maar gy zult

Hun traanen droogen, en vervuld

Van blydschap, zullen zy voor uwe kniën zich buigen.

Hoe zal 't u streelen als zy u hun dank betuigen!

Dit zal het eerste loon voor uwe weldaad zyn.

ALVAR, *ter zyde.*

Myne eerste drift was strafbaar; 't krenken
Van haar vertrouwen, zou my myn
Gedrag tot aan myn dood met wroeging doen herdenken.

AZEMIA.

Gy zegt iets in u zelv'; gy staat in twyffel!

ALVAR.

Neen;

Jong kind, ik twyffel niet; ik zal aan uw verwachting
Voldoen, uw' vader zult gy wederzien.

AZEMIA.

'k Vind geen

Bewoordingen om myn erkentenisfe en achting

Behoorlyk uit te drukken; maar

Aanschouw myn traanen. En gy, hemel! laat zyn daaden

Niet onbeloond! bescherm zyn dagen, daar

Hy ook de myne heeft behoed! laat niets hem schaaden!

Dat hy nooit, nooit de droefheid ondervind'

Van zich van hen die hy bemint, gefcheiden

Te zien!.. daar zyn ze die barbaaren!

AGTSTE TOONEEL.

ALVAR, AZEMIA, eenige MATROOZEN.

EEN MATROOS, *tegen zyn makkers.*

't Arme kind!

Zy kwam daar wel; geen mensch kon beter haar geleiden.

NEGENDE TOONEEL.

ALVAR, AZEMIA, MATROOZEN. FABRICIO, met de overige MATROOZEN.

FABRICIO.

Mynheer, hier zyn wy: ha! 'k zie haar reeds by u staan;
't Geluk schynt met ons mee te werken:

In 't eind' vertrekken wy. Wel nu; naar ik kan merken,
Zyt gy reeds beiden van elkander wel voldaan.

ALVAR.

'k Ben 't zeer wel van myzely'.

FABRICIO.

Daar dient geen tyd verloren,

De vader zal wel ras ons weeten op te spooren.

ALVAR.

'k Verwacht hem hier, of ga hem tegentreên.

FABRICIO.

Wat's dat? dat spel begryp ik niet.

ALVAR.

Laat ons alleen!

(Fabricio en de Matroozen begeeven zich naar het achterste gedeelte van het tooneel.)

C H O O R.

ALVAR.

Geniet het heil aan u beschoren

Met uwen vader en uw' vrind.

Niets kan my heden meer bekooren,

Dan dat gy u gelukkig vind.

AZEMIA.

Ach! welk een heil is my beschoren

Met mynen vader en myn' vrind!

A Z E M I A,

Hoe zal hen myn geluk bekooren!
Daar elk van hen my teer bemint...
Gaan wy te faamen naar myn' vader.

ALVAR, *ter zyde.*

Hoe houde ik my als ik hem nader!

AZEMIA.

Vergun me aan hem u aan te biën.

Gy zult van beiden dan te gader

De oprechte liefde mywaarts zien.

MATROOZEN, *Edwin en de overigen ziende aankomen.*
Vlucht!

AZEMIA.

*k Hoor hem daar.

ALVAR, *ter zyde.*

Wat raad!

T I E N D E T O O N E E L.

ALVAR, AZEMIA, FABRICIO, MATROOZEN,
EDWIN, AKINSON, PROSPER, SMITH.

AZEMIA.

Hy is 't!

(tegen Edwin, zich in zyne armen werpende.

Myn vader!

ALVAR.

Wat zie 'k?

EDWIN, AKINSON, PROSPER, SMITH.

{	Myn dochter!	}
{	Azemia!	}
{	Zyn dochter!	}

ALVAR.

MATROOZEN.

(tegen Prosper die hem drelgt.

Kom niet nader.

*t Is haar vader!

EDWIN, AKINSON, PROSPER, SMITH.

Ruk haar uit de armen van een' vader.

AZE-

AZEMIA.

Helaas! wat maakt u zo verwoed?

EDWIN, AKINSON, PROSPER, SMITH.

Hy is 't die onze rust kwam flooren.

AZEMIA.

Hy is het die my heeft behoed.

EDWIN, AKINSON, PROSPER, SMITH.

Hy wilde ons allen 't hart doorbooren.

AZEMIA.

Hy heeft aan my zo wel gedaan.

Ik ben verplicht hem voor te staan.

EDWIN, AKINSON, PROSPER, SMITH.

Hoe! staat zy hem voor!

MATROOZEN.

Valt aan!

(De matroozen willen op Edwin en de zynen aanvallen; doch worden door Alvar wederhouden: daar en tegen schieten Edwin en de by hem zynde personen toe op Alvar, 't welk door Azemia die zich tusfchen beiden werpt, afgekeerd word.)

AZEMIA, tegen Edwin.

Ach! myn vader, wees te vreden!

Hy zeide een oogenblik geleden:

Geniet het heil aan u beschoren

Met uwen vader en uw' vriend!

Niets kan my heden meer bekooren,

Dan dat gy u gelukkig vind.

EDWIN, AKINSON, PROSPER, SMITH,

MATROOZEN, allen verwonderd.

Kan 't wezen? maar hoe nu? is 't waar het geen wy hooren?

Wat toch maakt hem dus gezind?

ALVAR.

Ja: 't is in 't heil aan haar beschoren

Dat ik het grootst genoeg vind.

Nooit moet iets haar geluk verflooren!

Zy blyve altyd van u bemind!

Geer

(ter zyde.)

De vrees laat zich in my niet hooren:

Maar wel 'r berouw dat my verflind:

(tegen Edwin.)

Ja; 't is in 't heil aan haar bechoren

Dat ik het grootst genoeg vind.

ALLEN behalven ALVAR.

Hy geeft $\left\{ \begin{array}{l} \text{my} \\ \text{u} \\ \text{haar} \end{array} \right\}$ weder aan $\left\{ \begin{array}{l} \text{myn}' \\ \text{uw}' \\ \text{haar}' \end{array} \right\}$ vader.'t Is $\left\{ \begin{array}{l} \text{ons} \\ \text{hun} \end{array} \right\}$ geluk dat hem verblyd.

AKINSON,

ter zyde.

Gelukkig vader!

In 't eind' ziet ge u van
druk bevryd.*(tegen Alvar)*

Wat heil genieten

 $\left\{ \begin{array}{l} \text{wy} \\ \text{zy} \end{array} \right\}$ te gader.Nu gy $\left\{ \begin{array}{l} \text{ons} \\ \text{hen} \end{array} \right\}$ hebt
van druk bevryd.ALVAR, *ter*
*zyde.*Hun lofspraak strekt
my tot verwyf.'k Voel hoe 't berouw
my 't hart doorlynd.

Dat u nooit ramp of onheil nader!

Steeds blyve u $\left\{ \begin{array}{l} \text{onze} \\ \text{hnnre} \end{array} \right\}$ dank gewyd.

EDWIN.

Mynheer, vergeef my een vermoeden

Dat alle omstandigheén bevesdigden: ik hield

U voor haar' schaaker, en zie thans dat gy, beziel

Door edelmoedigheid, haar onheil woud verhoeden.

Myn dwaaling wreekt u.

AZEMIA.

Ja; gy allen hebt hem fel

Beledigd dezen dag; maar ik bemin hem wel.

ALVAR.

'k Geniet-te lang een' lof, dien myn misdaadig poogen

MY

My heeft onwaard gemaakt: ja; 'k gaf
 Tot haare ontvoering last en 't is myne eerste straf
 Dat my dit wanbedryf doet bloozen voor uwe oogen.

AZEMIA.

Hoe! waart ge ondeugend? gy? men heeft somwylen dan
 't Gelaat van een' deugdlievend' man,
 En een bedorven hart! wat woud gy toch bedryven?
 Ik kon voor u niet zyn, wyl ik voor hem moest blyven.

Dat wist gy zelf.. Maar gy hebt aan

All' wat ik min my weérgegeeven.

Ik kan niet boos meer zyn om 't geen gy hebt misdreven

ALVAR.

Door myne wroeging is uw vaders wraak voldaan;

Maar 'k mag hem niet aan my verpligten;

Myn misdryf heeft my 't recht daartoe ontzegg: wees gy

Myn voorspraak, dat ik moge uit deze woesteny

U 't saam verlossen en dus weér iets goeds verrichten.

AZEMIA.

Myn vader, ach! vergeef het hem!

Ik doe zulks ook, dewyl hy ons van hier wil leiden.

EDWIN.

'k Zou niet in twyffel staan om straks daar toe myn stem

Te geeven; doch ik kan thans van milord niet scheiden.

ALVAR, tegen Akinson.

Milord, gy zyt als Engelschman

Myn vyand; maar door 't ongeluk bestreden

Word gy myn landgenoot en vriend: verlaat u dan

Op myne trouw; en daar ik heden

U niet beledigd heb, doe my
 't Verdienstelyk genoegen smaaken,
 Om door een braave daad weêr alles goed te maaken.

A K I N S O N.

Ja; deugdzaam jongling, wie als gy
 Niet schroomt te erkennen dat zyn misdaden hemberouwen,
 Verdient met recht weêr elks vertrouwen.
 Ik zal u volgen.

A Z E M I A.

Prosper, wien
 Toch meenen zy met dien milord, waar van zy spreken?

P R O S P E R.

Wensch my geluk; het is myn vader dien wy zien.

A Z E M I A.

Wel nu; dat komt recht goed, zo k reken;
 Wy krygen 'er dan nu in 't kort
 Elk twee.

(tegen Akinson.)

Gy immers zult ons huwlyk niet beletten?

E D W I N.

Myn kind, wat zegt gy? Prosper word
 Nu een groot heer; dies moet ge uit uw' gedachten zetten
 Om ooit zyn vrouw te worden.

A Z E M I A.

Wat?

Hy een groot heer? ik vind niet dat hy heden
 In 't minst veranderd is: is 't hem te wyten dat

Hy een groot heer word? om wat reden
 Heeft hy dan straf verdiend? ik weet wel dat ik hem
 Daarom niet minder lief zal hebben.

EDWIN.

Myn dochter...

Gy moet weten,

AKINSON.

Edwin, kunt gy, waar gy zyt, vergeeten?
 't Vooroordeel van Euroop verblind u: hoor de stem
 Slechts der natuur; zy kan ons beiden leeren.

(tegen Azemia.)

Ja; gy word myne dochter.

EDWIN.

Ach!

Milord!

AZEMIA.

Ach! Prosper!

FABRICIO.

Thans is het gety, myn heeren,
 Ons gunstig en de wind is goed: zo gy deez' dag
 Nog wilt vertrekken, word het tyd om zee te kiezen.

Laat ons geen oogenblik verliezen;

't Is vast dat onze reis voorspoedig wezen zal.

ALVAR.

Ja; wy vertrekken: maak het all'

Straks vaardig: dat men zonder draalen

Het anker ligtte.

*(Fabricio geeft een teken aan de matroozen en kort
 daar op hoort men eenige kanonschooten.)*

FABRICIO.

Nu is 't eindelyk ernst: ik groet

U, heeren wilden! my zal wel de drommel haalen

Zo gy my ooit weér hier ontmoet.

FINALE.

ALLEN.

Welaan; laat ons van hier vertrekken!

Laat ons den tyd niet rekken!

't Geluk bied ons de hand.

Wat blyde stond, die allen druk verbant!

AZEMIA.

PROSPER.

Wat streelend zoet! Ach, Prosper, Azemia! wat is myn ziel ver-
welk een vreugd! heugd!

Wy zien ons nu vereend voor al Wy zullen nu elkander nooit be-
ons leven. geeven.

ALLEN.

't Geluk bied ons de hand;

Verlaaten wy dit strand!

Wat blyde stond, die allen druk verbant!

Welaan; enz.

E I N D E.

